

Fôla acêsta ese în tôra jôla, dar
prenumeratiunile se prînescu în tôre ôblele.

Profînîa peartu Au-trie pe anu 6 fl. v. a. pe 1/2 de anu
3 fl. pe trei lune 1 fl. 50. cr.; pentru alte tieri: pe anu
7 fl. 20 cr. pe 1/2 de anu 3 fl. 60 cr. pe trei lune 1 fl. 80 cr.

Tôte siodicile si banii de prenumeratiune
sunt de a transmite la Redactiune:
Strat'a lui Leopoldu Nr. 33.

Unu soboru in Socodoru.

— Cioroboru pent' unu toporu. —

Vina musa de-mi ajuta
Sê cantu doina pré placuta,
In caraba de cucuta!
Dâ-mi carab'a cu grabire,
Ca sê dau la nemorire
O 'ntemplare minunata,
Minunata si ciudata,
Si sê véda lumea mare,
Ce mai lucru de mirare,
De mirare si laudatu
Face-o clică din Aradu....
Ticu-tacu!
In Aradulu celu vestitu,
Este unu fiscalu maritu,
Unu fiscalu cu gur'a mare,
Câtu o gura de caldare,
Ce resuna peste-otarc....
Astu fiscalu pré procopsitu,
De aceea e vestitu,
Câ 'n Aradu facu o clică,
La straini fôrte iubita,
Câ-ci strainii-ori ce voiescu,
Cei din clică le 'mplinescu....
Si acêsta clică mare,
Audit'a cu mirare,
Cumcâ 'n cerculu Chisiu-Ineu
Tréb'a clicăi sta camu reu,
Câ-ci Stanescu-e candidat,
Candidatu de ablegatu,
Fara sê se fi 'ntrebatu,
Fara sê se céra svatu
De la clică din Aradu...
Of, of!
Pent' acêsta cutediare
Clică vine 'n tulburare,
Si caiaff'a celu mai mare

Jóra crancenu resbunare,
Jora crancenu pe-a sa barba,
Câ-a aretá la lumea larga,
Cumca ori si ce va fi,
Elu si mai vre-o doi séu tri'
Pe Stanescu-lu voru trantí....
Hi, hi, hi!
Deci ca scopulu sê-si ajunga
Serie 'ndata carte lunga,
Lunga, lunga sê s'ajunga,
Pan' la sufletu sê patrunda,
Dandu la toti aspra porunca,
Ca din campu si de prin lunca,
Diu orasiu si de la satu,
Din intregulu comitatu,
Totu omulu mai invetiatu,
Carele-e batutu la capu,
Ca si clică din Aradu,
Sê s'adune la soboru,
La soboru in Socodoru.
Deci la diu'a otarita
Merge-afar' cinstita clică,
Merge-afara la soboru,
La soboru in Socodoru...
Si atunci caiaff'a mare
Se ivesce 'n adunare,
Si vediendu elu o multîme,
De notari, de preotîme
De prin satele vecine,
Dise cumca-i pare bine....
Elu nici bine n'a gatatu,
Candu soborulu a strigatu:
„Dar de ce ne-ai conchiamatu?!”
— Ca s'alegomu candidat,
Candidatu de ablegatu, ..
Dîce domnulu invetiatu.

Si atunci soboru-i dice:
„De n'ai cumva alta price,
Dauna a fostu sê vini aici,
Si-ai facutu dieu, chiar pecatu,
Câ 'n astu timpu greu si ciudatu
Insedaru ne-ai conchiamatu,
Câ-ci de cumva n'ai dormitu,
Tréba sê fii auditu,
Cumca cerculu Chisiu-Ineu
Si-are candidatulu seu....“
— Are, are, ori nu are,
Ast'a nu-mi da indreptare,
Câ-ci Stanescu va sê véda,
(Si ast'a-o dicu pe a mea barba)
Cumca trebuie sê cada...
Deci propunu de candidat,
Pe barbatulu luminatu:
Bonciu fiscalulu din Aradu...
— „Nu ne tréba renegatu!”
Dîce corulu indignatu.
Si pe rendu camu totu asié
Mai vre-o siese candidá,
Dar soborulu indignatu
Ne'ncetatu totu a strigatu:
— „Nu ne tréba candidat,
Câ-ci adi cerculu Chisiu-Ineu
Si-are candidatulu seu....“
Deci caiaff'a cum vediu
Câ 'n soboru uritu cadîu
Se lasá d'acestu soboru
Si afara in ocolu,
Se 'ndreptá catra poporu,
Pe „cei siopte“ éra-i spuse,
Dar si-aci uritu cadîuse,
Câ-ci poporulu adunatu
Totu strigá neincetatu:

„Nu ne tréba candidatú,
Câ-ci adi cerculu Chisiu-Ineu
Si-are candidatulu seu,
Si aici ori ce va fi,
Totu Stanescu-a reesî,
Elu e alu nostru candidatú,

Si lu alegemu d'ablegatu...!
Astfelu dar in Socodoru
Se facù multu cioroboru,
Cioroboru pentr' unu toporu,
Fara sê se fi 'mplinitu
Ce „caiaff'a“ a doritu;

De 'mplinitu s'a implinitu,
Ceca ce n'ar fi ganditu
Unu „fiasco“ pré cumplitu.
Prosit!!!

Gur'a Satului.

Gur'a Satului in prinsórea de la Vatiu.

Nu ve spariati, iubiti mei cetitori, de acestu titlu! Gur'a Satului nu si-a dobanditu inca in asié mare mesura iubirea procurorului de statu, — si ierte-me, câ nici nu dorescu, — ca dsa ca procuroru sê-mi procure unu cvartiru liberu in Vatiu. Nu! Gur'a Satului mai spune inca si acuma adevèrulu, verde si liberu in libertate, de si mai multi denun-cianti, poltroni si miserabili — toti romani — s'au incercatu mai de multe ori a-i bagá pumnulu in gura.

E bine, ce am cautatu dara eu la Vatiu? — me intrebati dvóstre.

M'am dusu sê vediu cvartirulu liberu alu diu-aristiloru condamnati; am fostu sê mai vorbescu o vorba dóue cu Alesandru Romanu, carele in singu-retatea sa va fi primindu bucurosu visitelo; si in fine m'am dusu sê vediu, déca mai este acolo locu pentru fratele Ionu Porutiu? si pentru... ca sê facu cu-noscintia cu dlu directoru alu inchisórei de acolo, câ-ci noi divaristii trebuie sê traimu bine cu acestu domnu, carele in totu minutulu e gata a ne primi sub aripele sale, — apoi cunoscutii totu-de-una sunt bine primiti.

Sosindu la statiunea calei ferate de la Vatiu, indata fui salutat de vócea ungurésca a unui slovacu. Erá unu birjariu, carele mi se imbiá cu gura mare, facéndu unu tololoiú destulu de mare.

Altu birjariu nu erá, si a nume din acea cauza, câ in Vatiu nici nu existe altulu. Deci nu potui s'a-legu multu, de cumva nu me resolvam, ca sê ieu unu caru simplu, care ti-scutura si crerii.

Intr'aceste birjariulu totu me intrebá, câ la care otelu vreu sê tragu?

In giuru de mine erau pré multi ómeni, nu pré voiam ca toti aceia sê scia unde e tînt'a caletoriei mele? — deci par' câ nici n'asiu fi auditu intrebarea, nu respunsei nimica.

Birjariulu inse me intrebá de nou:

— La care otelu sê manu, domnule?

— Tiene-ti gur'a i dísei in urma, si mana!

Plecaram, si candu esíramu din curtea calei ferate, lu-intrebai:

— Scîi unde siede dlu Z....

— Cum sê nu scíu? — respunse elu — e directorulu temnitiei, — si blastematulu de elu incepù sê suridia.

— Mana acolo, — i dísei apoi.

— Scíu, scíu; la temnitia, — respunse elu éra si suridiendu, si si-indemnà caii la unu mersu mai rapede.

Erá o tina cumplita, si in tin'a acést'a trasur'a mi-para ca o corabia notatória. Notamu, notamu dar in fine, éta câ in departare aparù o casa mare, inaintea acesteia se preamblá unu soldatu cu pusca pe umerulu seu.

Cas'a ast'a erá temniti'a cea renumita a crimi-

nalistiloru. Vis-à-vis de ast'a — precum audfi in Pest'a — trebuia sê fia inchisórea diuaristiloru.

Me uitai intr'acolo. Si éta nu gresfi. VEDIUI o casa mica, inaintea careia asidere se preamblá unu ostasiu cu puse'a.

Ordinai birjariulu sê manó acolo, si numai decátu statù inaintea portii cas' *rosie*.

Me coborii. Voiam sê intru, inse pórt'a erá incuiata, — dar se des'cu numai decátu, si diu laintru me salutá unu ostasiu cu aceste cuvinte:

— Ai siedula de la dlu directoru!

— Ba.

— Apoi fara asta nu te potu lasá in laintru.

Vai, gandeam, tare mai iubescu aice pe prisoinieri! Nu lasa pe nime la ei fara siedula, ca nu cumva sê i póta conturbá atare omu reu.

Intr'aceste inse se ivi la pórt'a unu prisoinieriu tineru, unu diuaristu magiaru, carele chiar si-acceptá mirés'a, cu carea numai pentru aceea nu se póte cununá, câ-ci sermanulu e condamnatu la inchisóre de unu anu, — sub protectiunea acestuia apoi intrai fara siedula.

Chili'a, in care Alesandru Romanu meditéza despre libertatea de presa la noi, o catra strada, — si ca cine-va sê nu se póta uitá inu laintru, si astu-felu sê nu-i póta face incomoditate, ferestile sunt unse cu ce-va ce causeze, ca nici elu sê nu póta vedé prin ele afara. Altu felu prospectulu o minunatu; vis-à-vis e — temniti'a cea mare a robiloru.

Abié petrecui la dinsulu câte-va minute, si se ivi unu soldatu, carele me intrebá cine sum, ca sê póta reportá la directorulu.

Apoi nu peste multu vini altulu, carele aduse o pano pentru diu'a aceea; câ-ci diuaristii condamnati capeta pe fia-care dí o pane si 50 cr.

Dupa ce vorbiromu de ale nóstre éra si se ivi alu treile soldatu si aduse afisiulu teatralu pentru diu'a aceea. Prisoinieriu si anuciulu teatralu! Ce satira!

Esfi apoi sê visitediú si pe oíalti prisoinieri, intre cari mai am vr'o doi cunoscuti.

Cu asta ocaziune vediu pentru prima-óra, pe Hurban, renumitulu conducatoriu alu slovaciloru in 1848. Dinsulu e condamnatu la 6 luni. Muieroa lui dimpreuna cu cei siepte prunci ai sei lu-gelescu in departare de patru-dieci de mile.

Chiar candu fui la elu, i adusera si lui anuciulu teatralu. Din curiositate aruncaí oóhii a supra acelu anuciulu, sê vediu ce se va represintá de séra in teatruleu magiaru din Vatiu.

Éta titlulu piesei: „Dá slovaculu cortelu, câ te va scóte din casa!“ Éra actele orau botezate asié: actulu antáiu: „Slovaculu care stá sê móra de fóme;“ actulu alu doile: „Slovaculu inganfatu;“ actulu alu treile: „Esi din casa Slovacule!“

Ăretai lui Hurbau afisiulu teatralu, care vorbesce intr'unu modu, fôrte categoricu despre fratietatea ungeresca, si elu surise cu amaru.

Visitai apoi pe ceialalti: Celu mai vechiu locuitoriu intre toti erá redactorulu foi umoristice „Ludas Matyi.“ Au trecutú dóue-dieci de luni, de candu e inchisu. In acestu timpu dinsulu a facutu mai multe feliuri de rachie, si le-a numitu pe un'a „rachia de arestu“, pe alt'a „amaru procurorescu“, etc. etc.

Am uitatu sê mai amintescu mobilele odâiloru. Aceste constau din urmatóriele: unu patu, in acest'a unu sacu de paie, o perina umpluta cu fênu, unu tiolu de acoperitu; apoi unu sífonu, o mésa si unu scaunu. Atât'a totu.

Dupa miédia-di eram la unulu din prisonieri. De odata se deschise us'a, si intrá unu colegu de alu loru, aducandu cu sine si scaunulu seu, — apoi nu peste multu veni alu doile si alu treile, fia-carele cu câte unu scaunu.

Scen'a erá destulu de comica, ca sê ridu, inse ci faceau ast'a cu tóta seriositatea. Pe semne ei s'au dedatu deja cu aceea, câ de câte ori se aduna la órecare, ducu cu sine si scaunele, câ-ci altu-felu n'au unde siedé.

Dupa miédia-di facui cunoscintia cu directorulu. Al. Romanu me recomandá graciei sale. Dinsulu me si asigurá despre bunavointi'a sa. Multiamu!

Eu inse plecai a casa, si sosindu in locuinti'a mea, me bucurai, câ am scapatu cu mustetiele in tregi.

O lacrima intre risuri.

Onorabili cetitori ai Gurei Satului mi-voru permite, ca sê versu si eu odata o lacrima, si sê plangu in fói'a acést'a mórtea unui june amicu alu meu, carele cu glumele sale binemerite a procuratu on. publicu multe minute de distractiune viala.

Alesandru Moldovanu I vice-notariu la tribunalulu comitatului Zarandu, dupa unu morbu de 8 díle, in etate de 26 ani, a repausatu la 16 ian. in Baia-de-Crisiu.

Repausatulu june cu talentu a fostu unu anu si jumetate colaboratoriu internu alu Gurei Satului. ér apoi — departandu-se din Pest'a — a ramasu pana la finea vietii sale unulu dintre cei mai diliginti colaboratori estranei.

Epistol'a lui Pacala in numerulu trecutú inca e opulu seu, — si éta acuma sum silitu cu nespusa dorere d'a anunciá mórtea lui!

Fia-i tierin'a usióra, si memori'a binecumentata!

Redactorulu.

Conscriptiunea poporalui.

La o redactiune romana.

- Cátu vinitu ai dle?
- De n'asiu avé deficitu de dóue mii de florini, n'asiu avé nici unu vinitu.
- Cádi colaboratori ai?

- Atátia câtú vreu sê lucre gratis.
- Cádi prenumeranti?
- Iértame, câ secretele redactionale nu se potu spune.

La unu canonicu.

- Cátu vinitu ai reverendisime?
- Trei mii de fl.
- Cátu dai pentru diuarie romanesci?
- Nimica.
- Cádi prunci ai?
- Horrendum. . . .
- Pardonu! Am gresitu. Am uitatu, câ rubric'a ast'a la dta remane neumpluta.

La unu protopopu.

- Cádi purcei ai?
- Cinci-dieci.
- Si scrófe?
- Nici una.
- Cum se póte?
- Asié, câ purceii i-am capetatu de la dascali pentru dobandirea unei statiuni invotiatoresci.

La Giga.

- Ai pivnitia la casa?
- Da.
- Este vinu in ea?
- Dorore, câ nu mai este.

TANDA si MANDA.

T. Da unde ai fostu in septeman'a trecuta, frate Mando?

M. Am fostu la Vatiu sê mai vediu pe Ales. Romanu.

T. Ce mai face?

M. Face bine, dar se cam uresce, dar nu se va uri multu timpu.

T. Cum asié? Dóra. . . .

M. D'apoi chiar acuma cetii in „Albina“, câ Ionu Porutiu asisdere e condamnatu la inchisóre.

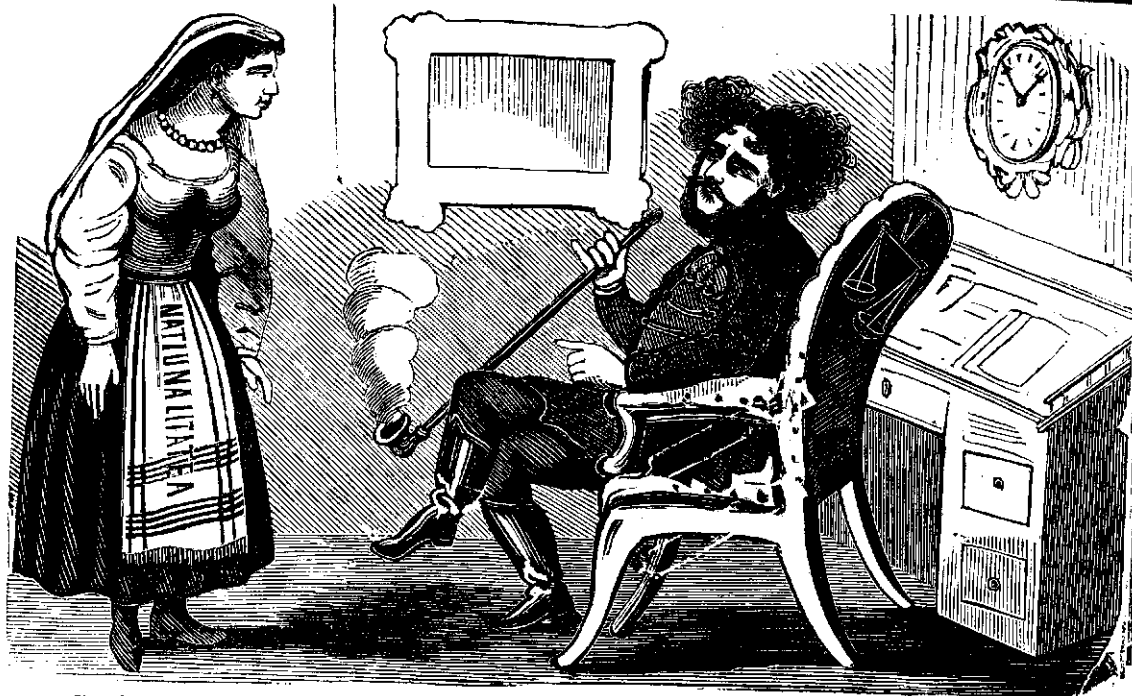
T. Nu mai díce!

M. Vedi dara in acést'a de nou, câtú de buni frati ni sunt ungerii. Pe Porutiu numai pentru aceea lu-condamnara la inchisóre, ca Romanu sê nu se urésca singuru.

Post'a Gurei Satului.

La Lug. . . . Tiparirea nu se póte asié curendu, . . . ti-am spusu, câ manuscrriptulu nu e curatu. Xilografii éra incetu luera.

Sarutarca. Este buna — inse nu pre hartia — nici de la dta. . . .

Copila. Mai cugeti sê me tîeni în slujba și în anul acest'a, și sê nu-mi dai nici de mâncare?
Ondrașiu. Fiîndu-câ tu vrei sê te sature, apoi nu-ti potu da nîmica!

Tiarc'a. Dar treci frate, și nu me cunoști?
Gur'a Satului : Eca, éca! Prunculu Banatului! p'aici ești? Iâ sêm'a, câ sari pre multe garduri, și-su parii ascuțți...

Proprietariu, redactoru respundiatoriu și editoru: **Iosifu Vulcanu.**

Cu tipariulu lui Alesandru Kocsi în Pest'a. Piața Pesciloru Nr. 9.